

[Elmquist.]

sker har respekt for. Jeg er ganske indforstået med, at der ved siden af de strenge straffe kan gøres noget ved oplysning i skole og hjem, ved arbejde for at få børn til at forstå, at det er stygt at behandle dyr ilde, at dyr, ikke mindst husdyrene, fortjener venlighed og hensynsfuldhed, og at ingen er så taknemmelig derfor som netop dyr; man behøver blot at tænke på hundens eller hestens blik, når man kærtegner dem. Vi ynder i Danmark at betegne os som et folk, der står på et højt kulturtrin, og vi har vel også ret til at føle således. Der er et gammelt ord, der siger, at adel forpligter, og det gælder også her. Vor kulturadel forpligter os til at sørge for, at i vort samfund bliver alt, hvad der har liv, behandlet humant, og at den, der ikke forstår dette, får følgerne at mærke.

Ud fra disse betragtninger tror jeg, det er såre vigtigt, at vi går til denne skærpelse af samfundets reaktion imod dyremishandling og giver tilkendende overfor domstolene, at vi kræver en alvorligere og langt stærkere reaktion end hidtil.

Endelig er der den sidste ændring, som indeholdes i lovforslagets § 3; den fastslår, at når et menneske tidligere ved dom er kendt skyldig i mishandling af dyr — altså ikke, når der kun har fundet vanrøgt eller dyrplageri sted — og påny findes skyldig heri, kan han ved dommen for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele taget beskæftige sig personlig med dyr. Vi mener, at en sådan reaktion kan tiltrænges. Jeg vil f. eks. mene, at overfor den karl, jeg nævnte før, der systematisk havde knækket halen på alle de køer, han havde med at gøre, ville en sådan reaktion, at han ikke måtte beskæftige sig med dyr, i hvert fald for en tid, vel egentlig være naturlig.

Må jeg til slut bemærke, at jeg er blevet spurgt, om en skærpelse af straffen for mishandling af børn ikke også kunne være tiltrængt, og om det ikke var rimeligt at tage det spørgsmål op, når vi nu foreslår en skærpelse af straffene for mishandling af dyr. Også her finder man, og efter min mening med rette, at samfundets reaktion er altfor mild. Mit parti har drøftet dette spørgsmål med det resultat, at vi er blevet enige om at bede den højtærede justitsminister tage spørgsmålet op til behandling og undersøge, om der ikke også her trænges til en ændring. Vi vil da foreløbig afvente resultatet af en sådan undersøgelse fra justitsministeriets side og

vente med at tage initiativet for at se, om et sådant initiativ ikke skulle komme fra ministeren; i hvert fald vil vi vente, indtil vi har hørt fra ministeren på en eller anden måde om resultatet af en sådan undersøgelse.

Jeg skal hermed anbefale det foreliggende lovforslag til velvillig behandling i det høje ting. Jeg har fornemmelsen af, at dette forslags fremkomst har mødt forståelse indenfor alle partier, og jeg håber, denne forståelse må kunne medføre en hurtig gennemførelse af det. Forslaget er jo absolut ikke revolutionært, det må vistnok tværtimod siges at være meget moderat og meget enkelt, idet det holder sig til ganske bestemte områder, men det har netop også været hensigten at lade det være moderat for derigennem at lette dets gennemførelse. Ganske særlig vil jeg udtale håbet om, at den højtærede justitsminister vil skænke forslaget sin bevågenhed og yde sin støtte til dets vedtagelse, hvad der naturligvis vil have stor betydning. Det ville selvfølgelig have været mig en stor tilfredsstillelse, hvis jeg kunne have givet udtryk for dette håb direkte ned til den højtærede justitsminister, nemlig hvis han havde påhørt denne fremsættelsestale; men jeg ved jo af erfaring, at en minister kan være optaget af så vigtige forretninger andetsteds, at han ikke kan give møde ved en given lejlighed i et ting, og det må altså have været tilfældet for den højtærede justitsminister, idet jeg i går har sørget for, at justitsministeren fik meddelelse om, at lovforslaget ville blive forelagt i dag. Men det er der ikke noget at sige til, det kan naturligvis ske for enhver minister, og justitsministeren får jo nu anledning til at læse fortrykket. Men jeg vil altså håbe, at den højtærede justitsminister vil se med velvilje på lovforslaget. Jeg vil nærmere udtrykke det således, at jeg håber ministeren vil give forslaget samme venlige modtagelse, som justitsminister Zahle i sin tid gav det af Marott og andre socialdemokratiske folketingsmænd fremsatte forslag. Hvis det bliver tilfældet, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at justitsministeren også vil se med forståelse og velvilje på de ændringer, der her foreslås, tror jeg, vi kan vente en hurtig gennemførelse af forslaget, hvad jeg tror vil vække glæde i vide kredse. Jeg skal dermed anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte lovforslag vil blive omdelt.